

Patent dodatkowy
do patentu nr _____

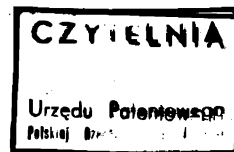
Zgłoszono: 28.03.78 (P. 205644)

Pierwszeństwo: _____

Zgłoszenie ogłoszono: 19.11.79

Opis patentowy opublikowano: 30.03.1983

Int. Cl.² A61K 7/032

Twórcy wynalazku: Lech Wilkoszewski, Zbigniew Biernacki, Tadeusz Bryja, Franciszek Zawadzki

Uprawniony z patentu: Zjednoczone Zespoły Gospodarcze Sp.z o.o.,
Warszawa (Polska)

Sposób wytwarzania tuszu do rzęs

1

Znane i stosowane jako preparaty kosmetyczne do upiększania oczu, tusze do rzęs różnią się między sobą formami użytkowymi i występują na ogół bądź w postaci stałych tabliczek zwilżanych w trakcie użycia wodą, bądź w postaci kremów lub tuszów półpłynnych, konfekcjonowanych w specjalnych pojemnikach.

W zależności od rodzaju form użytkowych tuszów, znane są różne sposoby ich wytwarzania.

Metody wytwarzania tuszów stałych polegają na sporządzaniu stopów substancji woskowo-tłuszczowych, w skład których wchodzi substancje takie jak parałina, cerylina, lanolina, wazelina lub woski, z udziałem mydeł stearynowych trójetanolaminy, a następnie na homogenizowaniu bazy woskowo-tłuszczowej z pigmentami (Sagarin Cosmetics Science and Technology 1959, str. 286; Rotheman Das Grosse Rezeptbuch der Haut und Körperpflege-mittel 1969 str. 700; Wells Lubawe Cosmetics and the Skin 1964 str. 165; Hugo Jonistyn Handbuch Der Kosmetika und Riechstoffe 1973 str. 856).

Niedogodnością tego typu wyrobów jest konieczność przygotowania formy użytkowej tuszu w celu nałożenia go na rzęsy. W tym celu niezbędnym jest zwilżanie tabliczek wodą i pocieranie ich szczoteczką. Dodatkową wadą tych wyrobów stanowi stosunkowo niewielka odporność na wilgoć błonki tuszowej nałożonej na rzęsy. Nieuniknione zetknięcia z wilgocią (deszcz, łzy) powodują zbyt łatwo ponowne zemulgowanie tuszu, co przy najlżejszym

2

nawet potarciu powiek jest przyczyną rozmazywania się makijażu.

Praktyczniejszymi w użytkowaniu formami są gotowe kremy pakowane w tuby lub tusze półpłynne w pojemnikach zaopatrzonych w szczoteczki.

Niektóre ze sposobów wytwarzania tego typu tuszów polegają na emulgowaniu na gorąco bazy tłuszczowo-woskowej z dodatkami substancji hydrofilowych z wodą i pigmentami (Nowak Die Kosmetische Präparate 1969, str. 256; Wells Lubow Cosmetics and the Skin 1969).

Niektóre z receptur przewidują obecność żywicy i rozpuszczalników organicznych (Nowak Die Kosmetische Präparate 1969, str. 592; Hugo Jonistyn Handbuch Der Kosmetika und Riechstoffe 1973, str. 857).

W innych metodach w których nie stosowane są bazy woskowo-tłuszczowe i dodatki substancji hydrofilowych, polegają one natomiast na homogenizowaniu z pigmentami wodnych roztworów śluzów roślinnych, jak na przykład tragakanty, nasion pigwy lub dyni. (Nowak Die Kosmetische Präparate 1969, str. 256; Hibbot Handbook Cosmetic Science 1963, str. 319).

O ile emulsje tuszowe zawierające w swym składzie substancje o charakterze hydrofilowym wykazują nietrwałość wymalowań i zbyt łatwą ścieralność, o tyle tusze na bazie śluzów roślinnych są zbyt kruche. Dodatkowym ich mankamentem jest podatność na zakażenia drobnoustrojowe.

Odmienny typ tuszu do rzęs otrzymywany jest sposobem według wynalazku.

Zgodnie z tym sposobem, w celu otrzymania tuszu, przygotowuje się równolegle bazę tłuszczowo-woskową z zawartością mydła stearynowego trójetanoloaminy, roztwór wodny metylocelulozy i roztwór wodny polisacharydów o ciężarze cząsteczkowym 65000—130000, korzystnie wodny roztwór dekstranu, po czym bazę tłuszczowo-woskową emulguje się w temperaturze najkorzystniej 45—65°C z roztworem metylocelulozy, a następnie roztworem polisacharydów. Ilość użytej metylocelulozy wynosi 0,1—0,7 części wagowych, a ilość polisacharydów 5—12 części wagowych w stosunku do całej masy tuszu. Zhomogenizowaną masę tuszową miesza się ze środkami zapachowymi i konfekcjonuje do opakowań. Otrzymany tusz posiada postać kremu.

Stosując sposób według wynalazku, w wyniku elektrolitycznego oddziaływania roztworu polisacharydów na koloidalny roztwór metylocelulozy w formie zolu następuje wytrącanie się kłaczków (forma żelu) nadających masie tuszu strukturę włóknistą. Użytkowo daje to efekt „wyciągania się” nici tuszu podczas szczotkowania rzęs co prowadzi do przedłużania rzęs.

Oprócz tych dodatkowych efektów kosmetycznych, odróżniających tusz od rzęs wytworzony sposobem według wynalazku od dotychczas znanych tuszów, posiada on nadto takie dodatnie cechy jak: łatwość nakładania, trwałość i odporność na działanie wilgoci. Ta ostatnia cecha jest wynikiem odpowiednio dobrego składu tuszu, gdyż wytrącone kłaczkami zasychając okładują pigment i zapobiegają rozmazywaniu się tuszu pod wpływem wilgoci. Właściwy stosunek metylocelulozy do polisacharydów jest podstawowym warunkiem uzyskania odpowiedniej jakości tuszu.

Sposób wytwarzania tuszu do rzęs według wynalazku objaśniony jest bliżej w następujących przykładach:

P r z y k ł a d I. W reaktorze ze stali kwasoodpornej zaopatrzonym w płaszcz grzejny i mieszadło stapia się 10,75 części wagowych kwasu stearynowego, następnie dodaje mieszając powoli 3,99 części wagowych trójetanoloaminy.

Proces zmydlania prowadzi się w ciągu 15 minut w temperaturze 60—80°C przy ciągłym mieszaniu.

W innym reaktorze topi się 2,66 części wagowych wosku Carnauba; 2,66 części wagowych wosku pszczelego; 6,65 części wagowych monostearynianu gliceryny, po czym do stopionej masy dodaje 2,66 części wagowych oleju rycynowego, 0,44 części wagowych nipaginy A (ester etylowy kwasu parandroksybenzoesowego — środek konserwujący) i ogrzewa do całkowitego sklarowania.

Do naczynia emaliowanego lub szklanego wlewa się 30,22 części wagowe wody destylowanej i w trakcie mieszania powoli wysypuje 10,75 części wagowych dekstranu o c.c.z. 70.000 oraz w kolejnym naczyniu rozpuszcza się 0,67 części wagowych metylocelulozy w 25 częściach wagowych wody destylowanej. Bazę tłuszczowo-woskową emulguje się w temperaturze 45—60°C kolejno: najpierw z roztworem metylocelulozy, a następnie z roztworem polisacharydów przy silnym mieszaniu. Zemulgowaną masę po wyłączeniu mieszadła szybkoobrotowego łączy się z 3,33 częściami wagowymi sadzy i 0,22 częściami wagowymi kompozycji zapachowej i bardzo powoli wyrabia ręcznym mieszadłem (ze względu na pylenie).

Dla całkowitego zwilżenia sadzy całość poddaje się homogenizacji na zimno w młynku koloidalnym a następnie przeznacza do konfekcjonowania.

P r z y k ł a d II. W reaktorze stapia się równocześnie przy stałym mieszaniu 9 części wagowych stearyny, 4 części wagowe trójetanoloaminy, 3 części wagowe monostearynianu gliceryny, 3 części wagowe wosku kanadelila, 3 części wagowe wosku pszczelego, 2 części wagowe oleju rycynowego, 0,5 części wagowych Nipaginy A. Po stopieniu ogrzewa się całość przez 15 minut nie przekraczając temperatury 80°C.

W osobnych naczyniach emaliowanych rozpuszcza się: 0,1 części wagowych metylocelulozy w 35,4 częściach wagowych wody destylowanej i 5 części wagowych dekstranu o c.c.z. 130000 w 35 częściach wagowych wody destylowanej. Roztwory ogrzewa się lekko do ok. 40°C i wlewa kolejno do ogrzanej do temperatury 60—80°C bazy tłuszczowo-woskowej. Emulgowanie przeprowadza się w temperaturze 45—65°C.

Następnie dodaje się 6,5 części wagowych ultramaryny (lub pigmentu żelazowego) i homogenizuje przez przetarcie na trójwalcówce, po czym kieruje do konfekcjonowania.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób wytwarzania tuszu do rzęs na bazie tłuszczowo-woskowej zawierającej mydło stearynowe trójetanoloaminy, **znamienny tym**, że przygotowaną w znany sposób bazę tłuszczowo-woskową emulguje się w temperaturze najkorzystniej 45—65°C z koloidalnym roztworem wodnym metylocelulozy, a następnie z wodnym roztworem polisacharydów o ciężarze cząsteczkowym 65.000 do 130.000, korzystnie z wodnym roztworem dekstranu przy czym stosuje się 0,1—0,7 części wagowych metylocelulozy oraz 5—12 części wagowych polisacharydów w stosunku do całej masy tuszu.